

Mening onde Ting ude, den første, det at opmuntre Angiveri gjennem Lovgivning, Noget, som vi have anset for overordentlig uheldigt, og den anden, som idetmindste efter min Overbevisning ogsaa er meget uheldig, at lade Mulcterne indgaae i de Fattiges Kasse, en Kasse, som har sin lovbestemte Indtægt af frivillige Gaver og sit bestemte Grundlag, der vilde forrykkes i det Tilfælde, man fastholdt den Beslutning, som man vedtog ved 2den Behandling. Det er overhovedet ikke let muligt at kunne forstaae, at man, naar en Lov med bestemte Ord har fastsat de Midler, hvorfra en saadan Indretning skal have sine Indtægter, saa uden Videre ved et andet Lovbud kan foretage Forandringer deri, uden tillige at forandre den Lov, hvorpaa Indretningen grunder sig, men det er et Spørgsmaal, jeg nærmere skal henstille til de juridiske Medlemmers Overveelse og Afgjørelse. Det Spørgsmaal komme vi tilbage til igjen, idet der er et andet Lovforslag, som snart kommer til at foreligge fra det andet Thing, og hvori man har indført en lignende Bestemmelse, og ved hvilket i alt Fald vil jeg ansee det for at være nødvendigt for mit Vedkommende at rejse det samme Spørgsmaal, men i dette Tilfælde kan det ærede Thing komme ud derover, naar man vedtager Udvalgets Forslag, som det her foreligger under Nr. 2. Der har ogsaa fra min Side været nogen Betænkelighed ved at lade det saaledes blive anvendt til Klitfogderne, fordi der derved bliver idetmindste Noget tilbage af det Uheldige, som vi have villet forhindre ved ikke at lade Mulcten tilfalde Angiverne, men det er dog ikke tilstede i den Grad, fordi det ligger i Overklitfogdens Haand i det Hele taget at henytte det til Klitfogder, der i det Hele med Hensyn til deres Embedsførelse have viist Midkjærhed og Dydighed, og det bliver saaledes ikke umiddelbart den Vedkommende tildeel, fordi han har angivet Lovsovertredelser. Jeg skal endnu henstille til Overveelse, navnlig til det ærede Medlem af Udvalget (P. Nielsen), der har fastholdt sin Betragtning af det Forslag, han var med at stille forrige Gang, og som da blev vedtaget, og de Medlemmer, der ere enige med ham, om de, naar de af Omsorg for de Fattiges Kasse og de Trængende, som de derigjennem ville lade

tilflyde Understøttelse, have besluttet sig til at stille et Forslag som dette, ikke derved let kunne fremkalde det Mobbatte af, hvad de tilsigte, idet jeg idetmindste anseer det for sandsynligt, at man vil frastøde Frivilligheden og derved gjøre Kassen mere Skade, end den Fordeel kan være, der opnaaes for den ved det Slags Indtægter, her skulde tillægges den. Med disse saa Ord skal jeg anbefale det ærede Thing at slutte sig til det Forslag, hvorom Udvalgets Fleertal er blevet enig i dette Punkt.

Ordføreren: Jeg anseer det ikke for hensigtsmæssigt at komme nærmere ind paa Drøftelsen af de forskjellige Ansøkelser, der have gjort sig gjældende i Udvalget og vel sagtens ogsaa her i Thinget med Hensyn til § 21 om Anvendelsen af indkomne Mulcter. Det vil jo være let at see, at en Deel af, hvad det ærede Medlem, der nys havde Ordet, fremsførte, ikke kunde betragtes som en Udtalelse fra hele Udvalget, men maatte betragtes nærmest som en Udtalelse fra hans eget Standpunkt, i alt Fald talte han kun som Ordfører for dem i Udvalget, som i denne Henseende sluttede sig til ham. Jeg vil ikke ansee det for rigtigt ved denne Leilighed at komme ind paa det store Spørgsmaal om de Fattiges Kasse og de Midler, hvorfra den bør have sine Indtægter; det vilde føre til en Discussion, som jeg anseer det for rettest at udflyde til en anden Leilighed, og en saadan vil tilvisse ikke ubekomme. Jeg nærer det Haab, navnlig efter den Understøttelse, den ærede Minister har givet Udvalgets Forslag under Nr. 2, at dette Mæglingforslag, som det tilvisse er, skal formaae at samle Thingets store Fleerhed om sig, ligesom det har samlet den overveieende Fleerhed i Udvalget om sig, og med dette Haab anseer jeg det, som sagt, for det Rigtigste ikke at forlænge Discussionen om dette Forhold. — Om den ærede Ministers Forslag under Nr. 2, som er det egentlige Hovedspørgsmaal, troer jeg dog ikke, at jeg kan lade Forhandlingerne gaae tilende, uden at sige et Par Ord. Det er sandt, som den ærede Minister sagde, at det ikke er muligt om dette Spørgsmaal at fremsføre noget egentligt Nyt; men naar den ærede Minister, hvis Udtalelser have saa stor Vægt, lagde Thinget stærkt paa